

Sygn. akt I C 1889/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Maciej Lubiński
Protokolant:	Sylwia Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 1 kwietnia 2016 roku w Grudziądzu

na rozprawie sprawy z powództwa **E. C.**

przeciwko **Gminie M. G. - Powiatowemu Urzędowi Pracy w G.**

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

I. pozbawia w całości wykonalności tytuł wykonawczy w postaci aktu notarialnego z dnia 30 sierpnia 2010 roku, Rep. A Nr 6276/2010, opatrzonego klauzulą wykonalności przez Sąd Rejonowy w Grudziądzu postanowieniem z dnia 26 sierpnia 2014 roku, sygn. akt I Co 1776/14;

II. zasądza od pozwanej Gminy M. G. - Powiatowego Urzędu Pracy w G. na rzecz powódki E. C. kwotę 2.417,00 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych zero groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,00 zł (dwa tysiące czterysta złotych zero groszy) tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje pobrać od Gminy M. G. - Powiatowego Urzędu Pracy w G. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Grudziądzu kwotę 970,00 zł (dziewięćset siedemdziesiąt złotych zero groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1889/15

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 5 sierpnia 2015 roku powódka E. C., działając przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci aktu notarialnego z dnia 30 sierpnia 2010 roku, Rep. A Nr 6276/2010, opatrzonego klauzulą wykonalności przez Sąd Rejonowy w Grudziądzu postanowieniem z dnia 26 sierpnia 2014 roku, a także zasądzenie od pozwanego, tj. Gminy M. G. – Powiatowego Urzędu Pracy w G., kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że na podstawie aktu notarialnego z dnia 30 sierpnia 2010 roku, Rep. A Nr 6276/2010, poddała się egzekucji w związku z umową o dofinansowanie stanowiska pracy bezrobotnego zawartą z pozwanym

w dniu 27 sierpnia 2010 roku. Powódka podała, że nie dopuściła się żadnego naruszenia umowy zawartej z pozwanym i przez okres dwóch lat zatrudniała pracownika, a także dostarczyła pozwanemu wszelką związaną z tym dokumentację. Ponadto powódka oświadczyła, że nie otrzymała żadnego wezwania do zapłaty należności, co było warunkiem niezbędnym do wystąpienia z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności. Powódka podniosła także zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych /k. 41-42/.

W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanego wskazał, że wniesiony pozew jest w dużej mierze zbieżny z zażaleniem powódki, które wniosła ona w sprawie I Co 1776/14. Rozpoznając to zażalenie Sąd Okręgowy w Toruniu w sposób wyczerpujący odniósł się zaś do skuteczności doręczenia powódce wezwania do zapłaty. Pozwany na marginesie wyjaśnił jednak, że w umowie z dnia 27 sierpnia 2010 roku, w § 7 ust. 1, powódka wskazała adres do korespondencji (...) w G..

W ustępie 2 powódka zobowiązała się zaś powiadomić urząd o każdej zmianie adresu do korespondencji, a w ustępie 3 zaakceptowała sankcję naruszenia tego obowiązku.

Postanowieniem z dnia 30 października 2015 roku powódka została zwolniona od kosztów sądowych w całości /k. 30/.

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu zwykłym.

Sąd ustalił, co następuje:

Do listopada 2012 roku E. C. prowadziła działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży detalicznej obuwia i odzieży na straganach i targowiskach. Działalność ta prowadzona była pod nazwą Handel Obwoźny E. C. z siedzibą w G. przy ul. (...).

W dniu 27 sierpnia 2010 roku Gmina M. G. reprezentowana przez Powiatowy Urząd Pracy w G. zawarła z E. C. umowę Nr (...). (...) -R/330- (...) w sprawie refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego. Była to już trzecia umowa tego rodzaju zawarta przez powódkę z pozwanym. Na podstawie tej umowy E. C. przyznano refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia jednego stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego powyżej 45 roku życia. Powódka zobowiązała się zaś do zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy jednego skierowanego bezrobotnego przez okres co najmniej 24 miesiące, począwszy od dnia 3 września 2010 roku i utrzymania miejsca pracy utworzonego w związku z przyznaną refundacją (§ 1 ust. 5 i 8 umowy). Powódka zobowiązała się także do dostarczania pozwanemu dokumentów potwierdzających utrzymywanie stanowiska pracy (deklaracji (...)) każdorazowo po upływie kolejnych 6 miesięcy rozliczeniowych oraz dokumentów potwierdzających wysokość faktycznie poniesionych kosztów kwalifikowanych związanych z zatrudnieniem skierowanego bezrobotnego (kserokopii list płac).

Zgodnie z powyższą umową Prezydent G. uprawniony był do jej wypowiedzenia ze skutkiem natychmiastowym w przypadku ujawnienia naruszenia warunków umowy (§ 4). W umowie wskazano także, że powódka zobowiązana jest do zwrotu, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wezwania Prezydenta G., całości przyznanej refundacji wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia uzyskania środków w przypadku: a) złożenia niezgodnych z prawdą oświadczeń,

o których mowa w § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej

z dnia 17 kwietnia 2009 roku w sprawie dokonywania refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego oraz przyznawania bezrobotnemu środków na podjęcie działalności gospodarczej;

b) naruszenia innych warunków umowy (§ 4 ust. 2). Ponadto w § 4 ust. 3 umowy postanowiono, że powódka będzie zobowiązana do zwrotu w terminie 30 dni od dnia od dnia otrzymania wezwania Prezydenta G. przyznanej refundacji

w wysokości proporcjonalnej do okresu niezatrudniania na utworzonych stanowiskach pracy skierowanych bezrobotnych, wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia uzyskania środków w przypadku niespełnienia warunków, o których mowa w § 1 ust. 5 i 8.

W dniu 30 sierpnia 2010 roku, wykonując obowiązek wynikający z § 5 umowy Nr (...). (...)–R/330- (...), E. C. złożyła w formie aktu notarialnego oświadczenie, że co do obowiązku zwrotu przyznanej jej refundacji z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia uzyskania środków, tj. w zakresie sumy pieniężnej do kwoty 29.500,00 zł, poddaje się egzekucji wprost z aktu, stosownie do treści art. 777 § 1 pkt 5 kpc w zw. z § 2 kpc. W akcie notarialnym postanowiono również, że wierzyciel Gmina M. G. – Powiatowy Urząd Pracy w G. upoważniony jest do prowadzenia przeciwko E. C. egzekucji na podstawie tego aktu o całość lub część roszczenia w przypadku naruszenia przez dłużnika warunków umowy z dnia 27 sierpnia 2010 roku potwierdzonych przez wierzyciela

w piśmie skierowanym do dłużnika. W akcie notarialnym wskazano także, że wierzyciel uprawniony jest do wystąpienia z wnioskiem o nadanie aktowi klauzuli wykonalności po upływie 7 dni od terminu 30 dni od dnia otrzymania wezwania do zapłaty należności - zwrotu całości dokonanej refundacji wraz z odsetkami ustawowym naliczonymi od dnia uzyskania środków, przez dłużnika, nie później jednak niż w terminie do dnia 30 sierpnia 2014 roku.

W § 7 umowy z dnia 27 sierpnia 2010 roku powódka oświadczyła, że adresem właściwym dla dostarczania korespondencji jest adres jej siedziby (ul. (...), (...)–(...) G.). Powódka zobowiązała się także do powiadomienia Powiatowego Urzędu Pracy w G. o zmianie swojego adresu najpóźniej w ciągu 14 dni.

(okoliczności bezsporne;

dowód: zaświadczenia z PUP – k. 14, 26 akt;

umowa z 27.08.2010 r. – k. 27-29 akt;

załącznik nr 1 do umowy – k. 8 akt I Co 1776/14;

akt notarialny z 30.08.2010 r. – k. 19-23 akt;

przesłuchanie powódki E. C. – k. 199-199v akt)

Po podpisaniu umowy z dnia 27 sierpnia 2010 roku E. C. zakupiła namioty, stoły handlowe, manekiny stojące, wieszaki stojące, blaty do stołów, kosze do towaru, plandeki ochronne, wózek, regały składane, zestaw komputerowy z oprogramowaniem, haki do towaru, łańcuchy i klamerki. W dniu 8 września 2010 roku powódka otrzymała refundację kosztów wyposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego w kwocie 19.400,00 zł.

W okresie od września 2010 roku do października 2012 roku, w związku z zawartą umową z dnia 27 sierpnia 2010 roku, E. C. zatrudniała 3 osoby powyżej 45 roku życia:

- a) G. G. (1) (ur. (...)) – od września 2010 do kwietnia 2011 roku,
- b) J. N. (1) (ur. (...)) – od maja 2011 do października 2011 roku,
- c) M. C. (ur. (...)) – od listopada 2011 do października 2012 roku.

Powódka wypłacała pracownikom wynagrodzenia i odprowadzała należne składki. Księgowość w firmie powódki prowadzona była przez zewnętrzne biuro rachunkowe, które przygotowywało dla powódki niezbędną dokumentację. E. C. po otrzymaniu dokumentacji z biura rachunkowego osobiście zanosila ją do Powiatowego Urzędu Pracy w G., lecz – zgodnie z obowiązującą u pozwanego praktyką – nigdy nie otrzymywała potwierdzenia złożenia dokumentów. Podobnie było w październiku 2012 roku, gdy - po rozwiązaniu umowy o pracę

z ostatnim pracownikiem - powódka zaniósł wymagane dokumenty do urzędu. Powódka była przekonana, że w całości wywiązała się z umowy zawartej z pozwanym.

Po zamknięciu działalności gospodarczej E. C. w dniu 26 listopada 2012 roku zarejestrowana została w Powiatowym Urzędzie Pracy w G. jako osoba bezrobotna. W maju 2013 roku powódka zgłosiła w Powiatowym Urzędzie Pracy w G. zmianę adresu na ul. (...), (...)-(...) G..

(okoliczności bezsporne;

dowód: załącznik nr 1 do umowy – k. 8 akt I Co 1776/14;

listy płac dot. M. C. – k. 69-75, 86-87, 103, 114, 117 akt;

listy płac dot. G. G. – k. 76-79, 96-99 akt;

listy płac dot. J. N. – k. 80-85 akt;

listy płac za okres 01-08.2010 r. – k. 88-95 akt;

deklaracje i raporty do ZUS – 100-102, 104-114, 115-116, 118-195 akt;

zaświadczenie z PUP – k. 26 akt;

przesłuchanie powódki E. C. – k. 199-199v akt)

Pismem z dnia 12 czerwca 2014 roku Powiatowy Urząd Pracy w G. wypowiedział E. C. umowę Nr (...). (...)-R/330- (...) i wezwał ją do zwrotu w terminie 30 dni całości przyznanej refundacji w kwocie 19.400,00 zł wraz z odsetkami naliczonymi od dnia uzyskania środków. W piśmie tym zarzucono powódce naruszenie warunków określonych w § 2 ust. 7 i 8 umowy, czyli niedopełnienie obowiązku dostarczenia dokumentów potwierdzających utrzymanie stanowiska pracy utworzonego w ramach przyznanych środków. Pismo to zostało wysłane na adres ul. (...) w G. i nie zostało podjęte przez powódkę.

(okoliczności bezsporne;

dowód: wypowiedzenie umowy – k. 9 akt I Co1776/14;

koperta wraz z zpo – k. 10 akt I Co1776/14)

W dniu 21 sierpnia 2014 roku (data stempla pocztowego) pozwany, Gmina M. G. – Powiatowy Urząd Pracy w G., złożył wniosek do Sądu Rejonowego w Grudziądzu o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu z dnia 30 sierpnia 2010 roku, Rep. A Nr 6276/2010. Postanowieniem z dnia z dnia 26 sierpnia 2014 roku Sąd nadał temu aktowi klauzulę wykonalności, a w dniu 15 października 2014 roku tytuł wykonawczy wydano pozwanemu. W dniu 24 października 2014 roku (data stempla pocztowego) pozwany złożył zaś wniosek o wszczęcie egzekucji przeciw E. C..

W dniu 4 listopada 2014 roku E. C. wniosła zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w Grudziądzu o nadaniu klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu z dnia 30 sierpnia 2010 roku. Zażalenie to zostało oddalone przez Sąd Okręgowy w Toruniu postanowieniem z dnia 30 stycznia 2015 roku.

(okoliczności bezsporne;

dowód: wniosek o nadanie klauzuli wykonalności – k. 9 akt I Co1776/14;

postanowienie z 26.08.2014 r. – k. 14 akt I Co1776/14;

zażalenie z 4.11.2014 r. – k. 15-18 akt I Co1776/14;

postanowienie z 30.01.2015 r. – k. 33-35 akt I Co1776/14;

wniosek egzekucyjny – k. 1 akt Km 967/14)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o okoliczności bezsporne, dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, aktach I Co 1776/14 i Km 967/14, a także na podstawie przesłuchania powódki E. C..

Sąd uznał za prawdziwe zeznania powódki E. C. /k. 199-199v/, gdyż są one jasne, logiczne i konsekwentne oraz znajdują potwierdzenie w zebranych

w sprawie dokumentach. Przede wszystkim Sąd dał wiarę powódce, że dostarczyła ona Powiatowemu Urzędowi Pracy w G. wszystkie niezbędne dokumenty związane z realizacją umowy z dnia 27 sierpnia 2010 roku. Powódka w toku postępowania konsekwentnie utrzymywała, że wywiązała się z zawartej z pozwanym umowy i przedłożyła mu wszystkie wymagane umową dokumenty. Sąd nie znalazł podstaw, by w tym zakresie zeznaniom powódki odmówić waloru wiarygodności. Powódka wykazała bowiem dokumentami, że istotnie zatrudniała przez wymagany okres czasu pracownika powyżej 45 roku życia. Skoro powódka była w stanie przedłożyć te dokumenty po ponad 3 latach od zakończenia działalności gospodarczej, to niewątpliwie mogła to zrobić także w 2012 roku. Ponadto była to dla powódki już trzecia umowa tego rodzaju i powódka doskonale знаła konsekwencje niedostarczenia pozwanemu dokumentów potwierdzających utrzymywanie stanowiska pracy

i wysokość faktycznie poniesionych kosztów związanych z zatrudnieniem skierowanego bezrobotnego. Powódka nie przedłożyła wprawdzie potwierdzenia (pokwitowania) dostarczenia tych dokumentów pozwanemu, ale podkreślić trzeba, że powódka nie miała takiej możliwości. W niniejszej sprawie bezsporne jest bowiem, że pracownicy Powiatowego Urzędu Pracy w G. w żaden sposób nie potwierdzają faktu złożenia dokumentów związanych z realizacją umów

o dofinansowanie /k. 198v/. W ocenie Sądu ta wadliwa praktyka może godzić

w zaufanie do instytucji publicznej, jaką jest Powiatowy Urząd Pracy w G.,

a jej skutki nie powinny obciążać osób korzystających z pomocy państwa.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty zgromadzone w toku postępowania. Prawdziwość dokumentów nie budziła bowiem wątpliwości i nie była kwestionowana przez strony.

Przechodząc do rozważań prawnych w pierwszej kolejności należy zauważyć, że zgodnie z art. 840 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku Kodeks postępowania cywilnego (t.j.: Dz. U. 2014 r. poz. 101; dalej: kpc) dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności

w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście.

W niniejszej sprawie powódka podniosła m.in., że nie otrzymała żadnego wezwania do zapłaty należności, co było warunkiem niezbędnym do wystąpienia

z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności. Podkreślić jednak trzeba, że zarzut ten był już przedmiotem oceny Sądu Okręgowego w Toruniu podczas rozpatrywania zażalenia powódki na postanowienie o nadaniu aktowi klauzuli wykonalności.

W sprawie VIII Cz 16/15 Sąd Okręgowy w Toruniu uznał zaś, że spełnione zostały formalne warunki do nadania klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu

w postaci aktu notarialnego z dnia 30 sierpnia 2010 roku, Rep. A Nr 6276/2010.

W ocenie Sądu ponowne rozpatrywanie tego zarzutu byłoby niedopuszczalne.

W niniejszej sprawie istotne jest zatem, czy powódka dopuściła się naruszenia umowy zawartej z pozwanym, a jeżeli tak, to czy zasadny jest podniesiony przez powódkę zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem?

W niniejszej sprawie powódka wykazała, że w okresie od września do października 2012 roku, w związku z zawartą umową, zatrudniała 3 osoby powyżej 45 roku życia. Nie ma też wątpliwości, że powódka wypłacała pracownikom wynagrodzenia i odprowadzała należne składki. W wypowiedzeniu umowy z dnia 27 sierpnia 2010 roku Powiatowy Urząd Pracy w G. zarzucił zaś powódce naruszenie warunków określonych w § 2 ust. 7 i 8 umowy, czyli niedopełnienie obowiązku dostarczenia dokumentów potwierdzających utrzymanie stanowiska pracy utworzonego w ramach przyznanych środków. Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwała jednak na ustalenie, że także w tym zakresie powódka wywiązała się

z zawartej umowy. Sąd dał bowiem wiarę powódce, że osobiście zaniósła wymaganą dokumentację do Powiatowego Urzędu Pracy w G., lecz – zgodnie

z obowiązującą u pozwanego praktyką – nie otrzymała potwierdzenia złożenia dokumentów. W ocenie Sądu uchybienie, na które powołał się pozwany

w wypowiedzeniu umowy, nie miało zatem miejsca.

Ponadto w ocenie Sądu analiza zawartej umowy i jej celu prowadzi do wniosku, że samo niedostarczenie dokumentów, o których mowa w § 2 ust. 7 i 8 umowy, nie jest wystarczającą przesłanką do domagania się zwrotu całego dofinansowania. Brzmienie § 4 umowy wskazuje bowiem na to, że „naruszenie innych warunków umowy” (§ 4 ust. 2 b) nie może dotyczyć przypadków, w których naruszenie umowy polega wyłącznie na niedostarczeniu dokumentów, a spełnione są pozostałe warunki umowy. Do takiego wniosku prowadzi treść § 4 ust. 3 umowy, który przewiduje obowiązek proporcjonalnego zwrotu świadczenia wyłącznie za okres niezatrudniania skierowanego bezrobotnego. Jeśli strony umowy ustaliły łagodniejszą sankcję związaną z okresowym niezatrudnianiem pracownika, którego z oczywistych względów nie można potwierdzić dokumentacją, to nielogiczne byłoby przyjęcie, że dalej idące konsekwencje będą wynikały z niedostarczenia dokumentacji za część okresu, przez który łączyła strony umowa i w którym skierowany bezrobotny był zatrudniony (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 15 kwietnia 2015 r., sygn. akt VIII Ca 159/15 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 13 maja 2015 r., sygn. akt VIII Ca 161/15).

W ocenie Sądu nie ma wątpliwości, że celem zawartej przez strony umowy była przede wszystkim aktywizacja osób bezrobotnych i łagodzenie skutków bezrobocia. Dofinansowanie wyposażenia miejsca pracy w związku z zatrudnieniem skierowanego bezrobotnego jest bowiem jednym z instrumentów rynku pracy, o których mowa w art. 44 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2015 r., poz. 149; dalej: ustawa

o promocji zatrudnienia). Skoro otrzymana przez powódkę refundacja została przeznaczona na utworzenie miejsca pracy dla osób bezrobotnych, którzy zostali następnie zatrudnieni przez powódkę, to cel umowy z dnia 27 sierpnia 2010 roku niewątpliwie został osiągnięty. W takiej sytuacji wymaganie od powódki zwrotu udzielonej jej refundacji godziłoby w istotę i cel refundacji przyznawanej na utworzenie miejsca pracy, które faktycznie powstało i było przeznaczone dla osób bezrobotnych skierowanych przez urząd pracy. W okolicznościach niniejszej sprawy żądanie powódki znajduje zatem oparcie także w zasadach współżycia społecznego (art. 5 kc).

Ustalenie, że nie powstał obowiązek stwierdzony tytułem egzekucyjnym

w postaci aktu notarialnego z dnia 30 sierpnia 2010 roku, Rep. A Nr 6276/2010,

w zasadzie wyłącza konieczność odnoszenia się do podniesionego przez powódkę zarzutu przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem. Niemniej jednak warto zauważyć, że w ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie mógłby mieć zastosowania trzyletni termin przedawnienia przewidziany w art. 76 ust. 3 ustawy o promocji zatrudnienia. Przepis ten dotyczy bowiem roszczeń powiatowego urzędu pracy z tytułu świadczeń podlegających ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (art. 76 ust. 6). W niniejszej sprawie mamy zaś do czynienia z roszczeniem, którego dochodzenie następuje na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego (art. 46 ust. 4). Roszczenie o zwrot refundacji podlega zatem ogólnemu terminowi przedawnienia wynoszącemu 10 lat (art. 118

kc). Roszczenie o zwrot refundacji nie dotyczy bowiem roszczenia okresowego, ani nie jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, lecz dotyczy działalności o charakterze publicznym realizowanej w formach określonych w ustawie o promocji zatrudnienia.

Mając powyższe na uwadze Sąd, na podstawie wymienionych wyżej przepisów prawa materialnego, pozbawił w całości wykonalności tytuł wykonawczy w postaci aktu notarialnego z dnia 30 sierpnia 2010 roku, Rep. A Nr 6276/2010, opatrzonego klauzulą wykonalności przez Sąd Rejonowy w Grudziądzu postanowieniem z dnia 26 sierpnia 2014 roku, sygn. akt I Co 1776/14.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc. Powódka wygrała niniejszy proces w całości i dlatego pozwany powinien zwrócić jej poniesione koszty procesu, na które złożyła się opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł

i koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400,00 zł. Wysokość stawki wynagrodzenia występującego w sprawie radcy prawnego określono na podstawie na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego

z urzędu (t.j.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490). W tym zakresie zastosowano przepisy obowiązujące do dnia 31 grudnia 2015 roku, ponieważ zgodnie z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

Na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 113 ust. 1 uoks Sąd nakazał pobrać od Gminy M. G. - Powiatowego Urzędu Pracy w G. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Grudziądzu kwotę 970,00 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych. Na kwotę tę złożyła się opłata sądowa od pozwu, od uiszczenia której powódka była zwolniona (19.400,00 zł x 5%).